

Bůh.

Proč lidé obcházejí tak ostýchavě kolem tohoto slova, které by jim přece mělo být známější než všechno ostatní? Co je to, jež jim brání hluboce o tom přemýšlet, vcítit se, aby jej správně pochopili?

Je to úcta? Ne. Je toto podivné „nedůvěřování si“ něčím velkým nebo hlubokým, zasluhujícím uznání? Nikdy více; a uvažte tedy: Modlíte se k Bohu, a nemůžete si vytvořit při modlitbě ani správnou představu o Tom, k Němuž se modlíte, naopak jste zmateni, poněvadž se vám o NĚm nikdy ani ve škole, ani v církvi nedostalo jasného vysvětlení, jež by uspokojilo vaši vnitřní touhu po Pravdě. Skutečná Trojice zůstala vám v podstatě ještě záhadou, s čímž jste se nakonec po vynaložení nejlepších sil snažili smířit.

Může být za těchto okolností modlitba natolik vroucí, natolik důvěřivě provedená, jak má být? To je nemožné. Pokud však svého Boha znáte, čímž vám bude důvěrnějším, není pak modlitba doprovázená hlubšími city, mnohem bezprostřednější a upřímnější?

A vy se máte a musíte přiblížit svému Bohu! Nesmíte zůstat stát jen zpovzdálí. Jak je přece pošetil říkat, že by to mohla být nepravost, zabývat se tak důkladně Bohem. Lenost a pohodlnost dokonce tvrdí, že je to rouhání! Já však pravím vám: **Bůh to chce**. Nutnost přiblížování spočívá v celém stvoření. Proto nemá pokoru ten, kdo před tím uniká, ale naopak bezmeznou domýšlivost! Tím přece požaduje, aby se Bůh přiblížil k Němu a

tím Ho mohl pochopit, místo toho, aby se on snažil se k Bohu přiblížit, aby Ho poznal. Pokrytectví a pohodlnost, kam se jen podíváme a kde jen nasloucháme, vše pod pláštíkem falešné pokory!

Vy však, kteří nechcete již více spát, vy, kteří s vroucností hledáte a toužíte po Pravdě, přijměte zvěst a hledejte pravé pochopení:

Co je tvůj Bůh? Ty víš, že On pravil: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“

Je jen **jeden** Bůh, jen **jedna** Síla. Ale co je pak Trojice? Trojjedinost? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh, Duch Svatý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj tím, že se již nedalo vésti citem, který je čistě duchovní, a tudíž také Bohu blízký, nýbrž si svévolně vychovávalo pozemský rozum a podrobilo se mu, takže se stalo otrokem svého vlastního nástroje, jenž mu byl dán k používání, vzdalovalo se zcela přirozeně také stále více a více od Boha. Tak bylo odloučení dokonáno tím, že se lidstvo klonilo především jen k pozemskému, které je bezpodmínečně vázáno na prostor a čas, což Bůh ve svém druhu nezná a čímž Ho proto také nelze nikdy pochopit. S každou generací byla propast větší, lidé se připoutávali stále více jen k zemi. Stali se k zemi připoutanými lidmi rozumu, kteří si říkají materialisté, ba dokonce se tak i s hrdostí nazývají, protože vůbec netuší svá pouta, a s bytím pevně vázaným na prostor a čas zúžil se rovněž přirozeně i jejich obzor. Jak měla být z toho opětně nalezena cesta k Bohu? Nikdy!

Bylo to nemožné, kdyby pomoc nevyšla od Boha. Od Něj musel být proto nově zbudován most, jestliže mělo být

pomoženo. A On se slitoval. Bůh sám ve své čistotě nemohl se více zjevovat nízkým lidem rozumu, jelikož skrze svou rozumovou práci nebyli již schopni vycítovat, vidět nebo slyšet Jeho posly, a těch několik, kteří to ještě dovedli, bylo vysmíváno, protože omezený, jen na prostor a čas vázaný obzor materialistů odmítá každou myšlenku nad dosavadní rozhled jako nemožnou, poněvadž pro něj nepochopitelnou. Také proroci proto již nestačili, jejichž síla nedokázala proniknout, protože se nakonec základní principy všech náboženských snah rovněž staly čistě materialistickými. Musel tedy přijít prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly než dosud všichni ostatní, a tím dokázal proniknout. Lze říci: Kvůli těm několika, kteří uprostřed nejhrubšího materialismu toužili ještě po Bohu? Bylo by to správné, ale odpůrci by to nejraději označili jako domýšlivost věřících, místo aby v tom spatřovali mocnou Boží Lásku, a přece také i přísnou spravedlnost, jež nabízí spásu v odměně, stejně jako v trestu.

Prostředník však, jenž měl sílu proniknout zmatkem, musel sám být Božský, neboť nízkost se již tak dalece rozšířila, že ani proroci jako poslové ničeho nedosáhli. Proto oddělil Bůh ve své lásce, aktem své vůle, **část** ze sebe sama a inkaroval ¹⁾ ji do masa a krve, do lidského těla mužského rodu: Ježíše z Nazaretu, ztělesněného Slova, ztělesněné Boží Lásky, Syna Božího!

Tak se tato oddělená, a přesto duchovně úzce a trvale spojená část stala tímto osobností. Zůstala však skrze své vtělení osobností i nadále po odložení pozemského těla, v okamžiku úzkého opětovného sjednocení s Bohem Otcem.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden! A „Duch Svatý“? Kristus sám o něm řekl, že sice hříchy

proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny, nikdy však hříchy proti „Duchu Svatému“!

Je tedy „Duch Svatý“ výše nebo více než Bůh Otec a Bůh Syn? Tato otázka již trápila a zaměstnávala tak mnohou mysl a tak mnohé dítě zmátla.

„Duch Svatý“ je Otcův Duch, jenž oddělen od Něj působí v celém stvoření, a tak jako Syn je s Ním přece ještě úzce spojen a jedno s Ním zůstává. Neúprosné zákony ve stvoření, které jako nervové provazce pronikají celým vesmírem a bezpodmínečně přináší vzájemné působení, lidský osud nebo jeho karmu, to je ... od „Ducha Svatého!“²⁾ nebo zřetelněji: z jeho působení.

Proto řekl Spasitel, že se nikdo bez potrestání nemůže prohřešit proti Duchu Svatému, neboť v neúprosném a neposunutelném vzájemném působení se odplata vrací k původci, k východisku, ať je již dobrá, nebo zlá. A jako Bůh Syn je od Otce, tak je od Něho i Duch Svatý. Oba jsou tedy částí z Něj samotného, zcela k Němu neodlučně náleží, jinak by Mu část chyběla. Jako ruce jednoho těla provádí samostatné úkony, a přece k němu patří, jestliže má tělo být úplné; a samostatné úkony mohou provádět také jen ve spojení s celkem, tedy jsou s ním bezpodmínečně jedno.

Tak Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti jest, maje po pravici jako svou část Boha Syna, Lásku, a po levici Boha Ducha Svatého, Spravedlnost. Oba vyšli z Boha Otce a jednotně k Němu patří. To je Trojice **jednoho** Boha.

Před stvořením byl Bůh jeden! Během stvoření dal ze sebe část své Vůle jako samostatně působící do stvoření a stal se tím

dvojjediným. Když se stalo nutné dát zbloudilému lidstvu prostředníka, protože Boží Čistota nepřipouštěla bez vtělení přímého spojení s lidstvem, jež se samo spoutalo, oddělil k tomu z Lásky část ze sebe k dočasnému vtělení, aby se lidstvu opět mohl stát srozumitelný, a tak stal se narozením Krista **trojjediný!**

Co jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasné, ale „Duch Svátý“ zůstal zmateným pojmem. On je výkonná spravedlnost, jejíž věčné, neposunutelné a neúplatné zákony pulzují vesmírem a byly dosud jen v předtuše nazývány: Osud! ... Karma! Boží Vůle!

1)

vtělil do hrubohmotnosti

2)

Přednáška: [52. Vývoj stvoření.](#)